ubekendt — agiteret stærkt for at give Kvinderne politisk Valgret.

Ærbødigst

E. Marott (S.). *L. D. Rasmussen* (S.).

P. Rasmussen (H.): Ja. — H. L. Møller (H.): Ja.

Maribo Amts 1. Kr. (Nakskov): *S. Bresemann* (S.): Kvindernes politiske Valgret staar paa Socialdemokratiets Program. Jeg har selv været med til at foreslaa den og har i 30 Aar arbejdet derfor.

Københavns Amts 1. Kreds (Frederiksberg 1.): *Ellinger* (H.): . . . . . kan ikke faa Øje paa de Velsignelser, som derigennem vilde tilflyde Befolkningen og kan derfor ikke love at støtte Kravet med min Stemme.

Christensen (S.): Har min fulde Tilslutning og vil arbejde for det af al Evne.

Københavns 8. Kr.: *Martin Olsen* (S.): Kan selvfølgelig kun tiltræde den fra Landsforb. f. Kv. Valgret rettede Forespørgsel, idet den ikke en Gang gaar saa vidt som det Krav, der er stillet fra Arbejderkvindernes Side.

J. Pitzner (H.): Jeg har sagt Ja paa alle Møder, idet jeg gaar med til at give Kvinderne Valgret fra 30 Aars Alderen.

Københavns 11. Kr.: *Sigv. Olsen* (S.): Ja. — Th. Eibye (H.): Kvindernes Valgret kan jo ikke behandles for sig selv — der er jo mange andre Spørgsmaal, der skal løses samtidigt. Men den bør gennemføres saa hurtigt som muligt.

Københavns 13. Kr.: *A. C. Meyer* (S.): Jeg er en Tilhænger af Kvindernes politiske Valgret.

L. Jensen (H.): Vil arbejde for Kvindernes Valgret, men dog opretholde 30 Aars Alderen.

Præstø Amts 1. Kr.: (Storehedinge): *Jens Andersen* (R.), Danckert (H.) og H. Petersen (V.): Vi vil alle være med til at give Kvinder Valgret og Valgbarhed paa samme Betingelser som Mænd, saa hurtigt det kan lade sig gøre.

Maribo Amts 3. Kr. (Saxkøbing): *Rørdam* (R.): Jeg vil i Fremtiden, som jeg har gjort hidtil, virke for en snarlig Gennemførelse af Kvindernes Valgret.

Larsen-Badse (H.): Jeg vil virke hen til, at Kvinderne faar politisk Valgret, men tvivler dog om, at denne kan gennemføres i Aar.

Maribo Amts 2. Kr. (Maribo): *P. Petersen* (R.): Kan overhovedet ikke tænke mig nogen Grundlovsændring, uden at Kvinderne faar Valgret i Lighed med Mændene.

Skanderborg Amts 5. Kr. (Silkeborg): *Jacob Christensen* (S.): Jeg kan svare et absolut Ja, da jeg i det hele taget vil arbejde for, at Kvinden politisk faar samme Ret som Manden.

H. Jørgensen (H.): Jeg opfatter Spørgsmaalet saaledes, at der deri ligger udtalt Ønsket om den saakaldte lille Grundlovsændring, der giver Kvinder politisk Valgret, saa de kan blive medbestemmende ved den endelige Grundlovsændring. Dette har min fulde Sympati, da jeg finder det rimeligt, at ogsaa Kvinderne faar Indflydelse paa, hvordan Grundloven bliver.*)

O. Kragh (V.): Da mit Parti i Grundlovsforslaget har medtaget Kravet, saa vil vi naturligvis gøre, hvad vi formaar for Kvindens politiske Ligeberettigelse med Manden.

Ribe Amts 4. Kr. (Bække): *L. Rasmussen* (V.): Da jeg altid har arbejdet for

*) Landsforbundets Interpellation indeholder, som det vil ses, intet Ønske med Hensyn til *Maaden*, hvorpaa Reformen skal gennemføres. *Red.*

---

anbragt højt over Gulvet. Overalt var der rejsende, ogsaa en Del Pigebørn paa hendes egen Alder, og det lod til, at ogsaa de tilhørte den fremmede Mand. Hun prøvede at indlede en Samtale med dem, men snart bragte Skibets Rullen og den voldsomme Søsyge hende til at glemme alt andet. Tiden forekom lille Li Po uendelig lang, ingen sagde et trøstende eller opmuntrende Ord til hende. Forgæves undrede hun sig over, hvad dette skulde ende med; ingen gav hende den ringeste Oplysning. Havde hun vidst, hvad det var at bede, saa vilde hun have tryglet om Døden. Men hun kunde blot græde og længes efter at begrave al sin Sorg under de sydende skumklædte Bølger, som hun saa gennem Koojet.

Og hun havde god Grund til at ønske sig Døden, stakkels lille Li Po Ton, for hun var nu Slavinde.

Endelig kom de i Land, og hun førtes ind mellem en Mængde skrigende, larmende Mennesker. Nogle Mænd i underlige blaa Dragter med Messingknapper førte hende ind i et mørkt Værelse, hvor der var mange Kinesere og nogle faa Kineserinder, de sidste stod og saa sig frygtsomme omkring med det samme forpinte Udtryk, som hun følte, hun selv havde. Hun længtes efter at tale med dem, maaske kunde de sige hende, hvor hun var; men hun saa den fremmedes skarpe Blik hvile paa sig, og hun vovede det ikke. Hun hørte Folk tale i et fremmed Tungemaal, og saa viste de nogle hvide Billetter frem; alt var hende en Gaade.

Derpaa blev hun atter jaget ud paa Gaden og tilligemed alle de andre Pigebørn anbragt i et mærkeligt Køretøj, som susede igennem Gaderne og af og til standsede for at optage eller afsætte Folk. — Det baade interesserede hende og indjog hende ny Rædsel. — Til sidst steg de ud af Vognen og blev førte eller snarere jagede gennem en mørk, snæver Gade, hvor hun dog følte sig mere hjemligt til Mode, for Folkene her var hendes Lændsmænd, selv om de stirrede frækt og ubehageligt paa hende. — Endelig førtes hun ind i en lang, lav Stue fuld af Kinesere, og straks raabte en stor tyk Mand, som de andre kaldte Wah Lee: »Hvilken af dem er min?« »Her er det Pigebarn, jeg har købt til dig,« sagde den fremmede og pegede paa